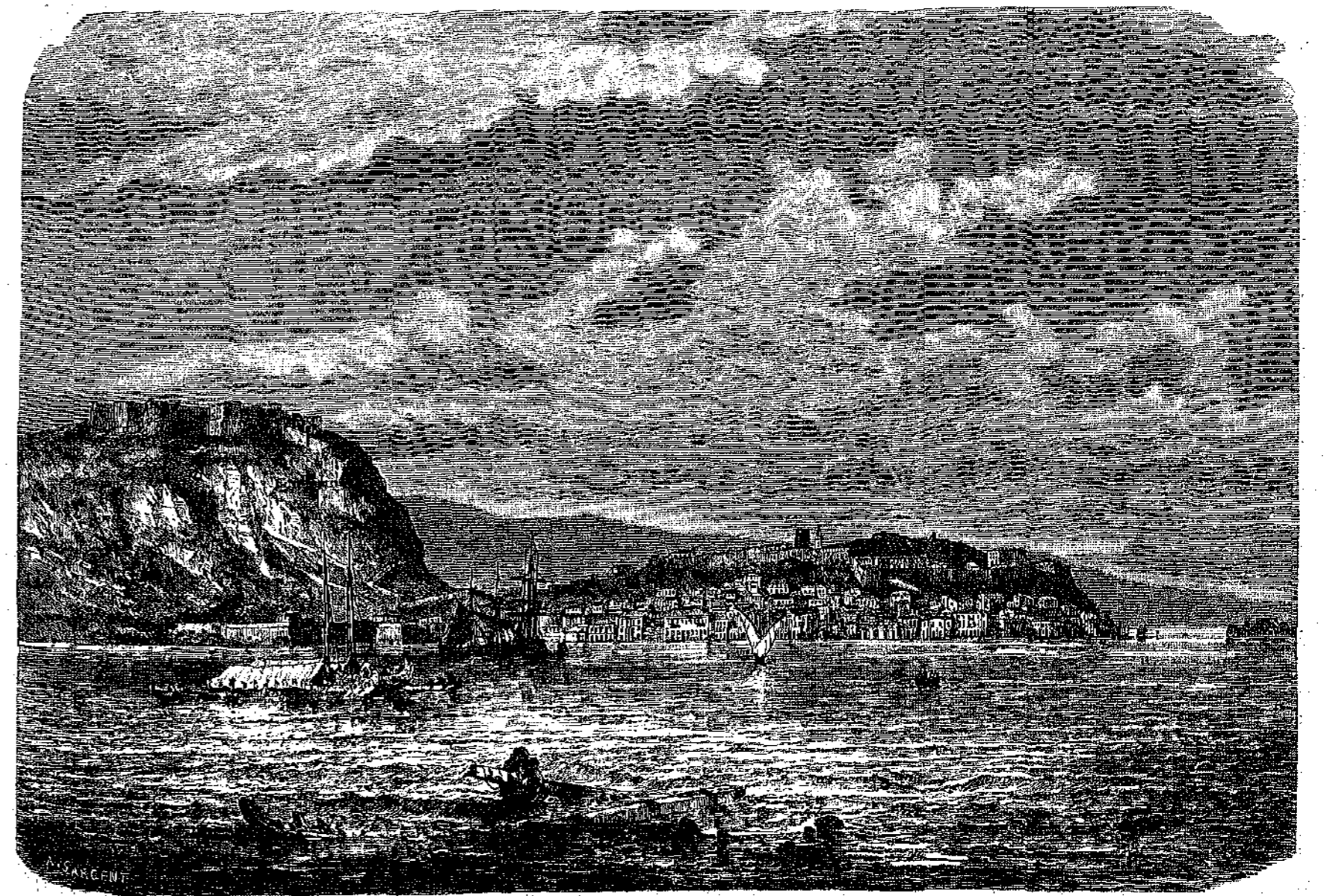

Έτος Α. Βελόνια τῆ 1/13 καὶ 15/27. ἑτάτος μηνός. Ἐν ΑΕΙΨΙΑ τῆ 1/13 Δεκεμβρίου 1881. Τῆς ἑτησίας ἀριθμοῦ τῆς ἡμετέρας. Ἔργ. 40. Λίτρ. 32. Ροβλ. 18. Ἄρ. 15.

ΠΕΡΛΕΧΟΜΕΝΑ. Τὸ Ναύπλιον. — Ἀπειπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἡ Σερβαία Ἀκαδημία ἐν Ἀθήραις. — Ὁ Νεῖλος παρὰ τὸ ἀρχαῖον Κάϊρον. — Τὰ τεῖχη τῆς Ἀρτιοχίας. — Τὸ ἄσμα τοῦ Χιανάδα (συνέχεια). — Ἐπὶ τῷ θαλάτῳ τῆς Βιόρτης Γ. Βλαρκοχθίδου. — Ὁ ἕρπυς τοῦ Νικόλαου Ῥαϊκῆς. — Βοζαντιναὶ εἰκόνες. Ἀνδρῶν Κορηγῶν (συνέχεια). — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Νεκρολογία. — Ποίησις. — Διάφορα.

ΒΙΟΝΕΣ. Τὸ Ναύπλιον. — Ὁ Χαϊβάθης Οὐράων. — Ἡ Σερβαία Ἀκαδημία ἐν Ἀθήραις. — Ὁ Νεῖλος παρὰ τὸ ἀρχαῖον Κάϊρον. — Τὰ τεῖχη τῆς Ἀρτιοχίας.

ΤΟ ΝΑΪΠΛΙΟΝ.

ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟΝ.

(μετά εικόνας, 5ρα σελ. 225.)

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἐκκλησία ἡμῶν τελεῖ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (30 Νοεμβρίου), εἶναι καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς μεγάλης ἡμῶν Ἐπαναστάσεως ἡμέρα ἐπίσημος, ἡμέρα ἱεράτου. Κατ' αὐτὴν ἐν ἔτει 1823, ὅτε ὁ φοβερός Δράμαλης διήρξατο μετὰ τὰς ἀγρίας αὐτοῦ ὁρδὰς ὡς θύελλα καταστρεπτικὴ τὴν Πελοπόννησον, ἔλαβε χάραν ἀνδραγαθίμου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις ἔχει τὴν ἀπίστευτον, οὕτως εἰπεῖν ὀμηρικόν. Τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Στάϊκος, εἰς τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ μεγάλου ἔθνικοῦ δράματος, συμπαλαβῶν πιστοῦς τινὰς ὁπαδοὺς, ἀνέβη ἐκ τοῦ ἑπισθεν μέρους εἰς τὸ ὄχυρον τοῦ Παλαμηδίου φρουρίου, ἐν ᾧ εὐρίσκειτο κεκλεισμένους μέγας ἀριθμὸς Τούρκων, καὶ κατέλαθεν αὐτὸ μετὰ τολμηρῆς παραδειγματικῆς. Τὸ ἀνδραγαθίμου τοῦτο εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον, καθ' ὅσον τὸ Παλαμῆδιον θεωρεῖτο ἀνεκάλων ἀπόρθητον, ὃ δὲ στρατηγικώτατος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πολλάκις εἶχεν ἐκφρασθῆναι ὅτι μόνῃ ἢ πεῖνα δύνανται ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ἐν αὐτῷ πολιορκημένους ἐχθροὺς νὰ παραδοθῶσιν.

Ἡ ἡμέτερα εἰκὼν, ἣν σήμερον εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ταύτης ἐθνικῆς ἐορτῆς δημοσιεύομεν, παριστᾷ τὴν δὴν πρόσοψιν τῆς ἱστορικῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου. Δεξιᾷ φαίνεται ἡ θάλασσα, ὅθεν εἰσέρχεται τὰς εἰς τὸν λιμένα, ἐν τῷ μέσῳ ἐκτείνεται γραφικώτατα ἡ πόλις, καὶ ἀριστερᾷ, ἔξουσιάζων τὴν πόλιν τὸν λιμένα καὶ τὰ περίεξ, ὄψοιται ὁ ἀπότομος καὶ ἄγριος τοῦ Παλαμηδίου βράχος, φύλαξ σκυθρωπὸς καὶ ἀπειλητικὸς.

Τὸ Ναύπλιον εἶναι σήμερον πόλις μικρὰ, μάλισ περιέχουσα ἐπὶ χιλιάδας φυγῶν· ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς συνδέεται στενῶς πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος καὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἐλευθερίας. Ἐν Ναυπλίῳ εἶχε τὴν πρωτεύουσάν του ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Καποδίστριας· ἐν Ναυπλίῳ ἐπάτησε τὸ ἐλληνικὸν ἔδαφος ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος βασιλεὺς Ὁθων. Ἡ πόλις εἶναι καθαρὰ, καλῶς ἐστρωμένη καὶ διατηρεῖ μέρη σήμερον τὸν τύπον μικρᾶς πρωτεύουσας· αἱ οἰκίαι εἶναι κομφαί, λιθόκτισται, παρέχουσαι ἔβην ἀναπαύσεως καὶ πολιτισμοῦ. Πολλὰ ἀφελόνται εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τιμιότητα τοῦ πρῶτον δημάρχου Ναυπλίου κ. Ε. Κοτσονοπούλου, ὅστις οὐδενὸς φοβέται κίππου εἰργασθῆναι ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν, εἰς διαρρύθμισιν τῆς προκουρίας καὶ ἐν γενεῇ ὡς δημοτικὸς ἄρχων νομίμων καὶ φιλόκαλος εἰς πᾶν, διὰ ἀφορᾷ τὴν ὕψαι καὶ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς πόλεως. Ὅτι ἡμῶς κυρίως καθιστᾷ τὸ Ναύπλιον ἀξιοπεριεργον εἶναι τὰ ὄχρωμάτα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι μὴ τῶν λαμπροτέρων τοῦ μεταίωτος ἀναμνήσεων. Προεξάρχει μεταξὺ τῶν ὄχρωμάτων τούτων τὸ Παλαμῆδιον, φρούριον ὄχυρον, ἐπιπροσέεικτον τῆς πόλεως, πρὸς τὸ ὁποῖον δύνανται τὰς ν' ἀναθῆναι καὶ ἐκ τοῦ ἑπισθεν μέρους, ἐκ τοῦ προσαστείου τῆς Προνοίας καὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς πόλεως διὰ κλιμακῶς λελαξευμένης ἐν τῷ βράχῳ καὶ ἐχούσης χιλίας βαθμίδας. Ὑψοῦται τὸ Παλαμῆδιον 216 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Τῷ 1247 ὁ Γουλιέλμος Βιλλαρδουῖνος κυριεύσας τὸν ὄχυρον τοῦτον θράχον περιέβαλεν αὐτὸν διὰ ὄχυρωμάτων νέου ἔλους κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συστήματος. Τῷ δὲ 1686 τὸ Ναύπλιον ἔπεσαν εἰς χεῖρας τῶν Βενετῶν. Ὁ δόγης Μοροζίνης, ἀνὴρ μεγαλεπήβολος καὶ ἄριστος στρατιωτικὸς, κατανοήσας τὴν σπουδαιότητα τῆς θέσεως τοῦ Παλαμηδίου, ἀνήγειρε τὰς φοβερὰς ἐπάλξεις, ἃς βλέπομεν σήμερον, καὶ αἰτίνες σχηματίζουσι πεντάγωνον περιμετρεῖν ἐπὶ κχωρισμένα φρούρια. Τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοῦ Μοροζίνη κατασκευάσθησαν καὶ αἱ μεγάλαι δεξαμεναὶ πρὸς συλλογὴν τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς. Εἰς τοὺς χρόνους τῆς βενετοκρατίας ἀνῆκε καὶ τὸ μικρὸν φρούριον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ προστατεύῃ τὴν πόλιν. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἐντελῶς καταπεσόντος βενετικοῦ φρουρίου αἱ Τούρκοι ἀνήγειρον εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν τὸ λεγόμενον μπουρτζι, ἐνθα προσωρρίζοντο τὰ πλοῖα ὅπως πληρώσασιν τὸ

δικαίωμα τῆς εἰς τὸν λιμένα εἰσόδου. Τὸ μικρὸν τοῦτο φρούριον συνεδέετο ἄλλοτε μετὰ τὴν Ἐγρὰν διὰ μεγάλης γεφύρας, ἣς τὰ θεμέλια φαίνονται ἀκόμη ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τοῦ βΐφους τοῦ Παλαμηδίου ἡ θεὰ εἶναι μαγευτικὴ. Ὁ ὀφθαλμὸς ἐκτείνεται ἐλευθερὸς καὶ πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἐπὶ τοῦ κίλπου ὄλου καὶ ἐπὶ τῆς εὐφύρου πεδιάδος τοῦ Ἁγίου, ἣν περιεκλείουσι μακρόθεν τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας ὄρη.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΣ ΑΘΗΝΩΝ.

Τῇ 17|29 Νοεμβρίου 1881.

Πρὸ τινων μηνῶν τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν εἶχεν ἐγκαταστήσει ἐπιτροπὴν ἵνα ἰδίως σκεφθεῖσιν καὶ ἐργασθεῖσιν ἐκφραστὰς ὁριστικὰς αὐτῆς σκέψεις καὶ κρίσεις περὶ τῶν μέσων δι' ἃς ἔδυνάτο νὰ ζωογονηθῆναι ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκ τοῦ συγχομισμοῦ, τῆς μεγαλειτέρας διαδόσεως τῶν ἀτμοπλοίων καὶ ἄλλων λόγων παθοῦσα ἐθνικὴ ναυτιλία. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐργασθεῖσα ὑπέβαλε τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐκθέσει συνταχθεῖσα ὑπὸ τῶν κ. κ. Γ. Μίληση καὶ Θεοδώρου Φλογαίτου, τῶς βουλευτῶν. Οὐκ ὀλίγον δ' ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν τὴν ἐπιτροπὴν αἱ ἀνακοινώσεις αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου καὶ τὰ ὑποβληθέντα ὑπομνήματα διαφόρων ἐμποροπλοιαρχῶν καὶ ἄλλων. Ἡ ἐπιτροπὴ ὑποδεικνύουσα ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς τὴν ἐκ τῆν καθ' ὄλου λειτουργίαν καὶ χρῆσιν τῶν ἱστιοφόρων πλοίων διὰ τῆς ἡμέρας διαδομένης καὶ βελτιουμένης ἀτμοπλοίας ἐπελθούσης ζήτησαν, δὲν ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐπιλύσεως τοῦ δυσχεροῦς ζητήματος ἀν καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ χρόνου προϊόντος ἡ ἀτμοπλοία δὲν ἔσται τισοῦσα τέλος τῆς ἱστιοφόρου ναυτιλίας. Τὰ δὲ ὅτ' αὐτῆς προτεινόμενα μέτρα ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς κατὰ τὴν ἐθνικῆς ἐμπορίας ναυτιλίας. Ὡς μέτρα δὲ συντελεστικὰ εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐθνικῆς ναυτιλίας θεωρεῖ ἡ ἐπιτροπὴ τὰ ἑξῆς: α.) τὴν κατάρτησιν τῶν προξενικῶν τελῶν καὶ τὴν κατάρτησιν τοῦ φέρου ἐπιτηδεύματος τῶν πλοίων· β.) τὴν χορήγησιν τοῦ προνομίου τῆς κατὰ προτίμησιν συζητήσεως τῶν ναυτιλιακῶν ἐπιχειρημάτων· γ.) τὴν κατάρτησιν τοῦ ἐθνικοῦ τῆς ἐφέσεως μέσου ἐκ τῶν ἐν ταῖς ναυτικαῖς δίκαις ἐκδομένων παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων· δ.) τὴν χορήγησιν τοῦ δικαίωματος τῆς ἀνασκευαστικῆς ναυτιλιακῶν ἐγγράφων τῶν πλοίων καὶ εἰς τὰς προξενικὰς ἀρχὰς τῶν μεγάλων ναυτικῶν κέντρων Γαλαζίου, Σμύρνης καὶ Ἄνω ε.) τὴν σύνταξιν νόμου περὶ ναυτικῶν ὑποθηκῶν, καθιερούσας τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν πλοίων κατὰ τὰ πρός τινος ἐν Γαλλίᾳ καθιερωθέντα· στ.) τὴν καθιέρωσιν διακριτικῶν σημείων τῶν ταυτινωμένων πλοίων κατὰ τὸ προταθὲν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐθνικῆς ναυτιλίας ὑπουργείου ἔκδοσιν διαταγῆς ἐγκυκλίου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἔκδοσιν διαταγῆς πρὸς τὰς προξενικὰς ἀρχὰς νάποσῶσιν τῶν ναυαγιαρέων, ὁσάκις ἤθελεν ἐμφανισθῆναι ἀντιπρόσωπος τῆς ἐνδιαφερομένης ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας· η.) τὴν σύνταξιν νόμου περὶ χορηγήσεως ἀμοιβῆς κατὰ τόνον, καὶ δι' ἑμῆς καὶ ἡμισείας νέας δραχμῆς δι' ἑκατὸν τόνον ἀνὰ χιλία μίλλια, εἰς τὰ πλοῖα τὰ ἐπιχειροῦσα ἐκ μασκοῦς πλοῦς, δηλονότι εἰς Ἀμερικὴν, Ἰνδίας, ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, Σινικὴν, Ἰαπωνίαν καὶ Αὐστράλιαν· θ.) τὴν σύστασιν μεγάλης ναυτικῆς σχολῆς σκοπούσης τὴν προεργαστικὴν μόρφωσιν πλοιαρχῶν, πρὸς δὲ καὶ μηχανικῶν τῶν ἀτμοπλοίων· ι.) τὴν σύστασιν μεγάλης ναυτοδανειατικῆς τραπεζῆς, ὑποστηρικτικῆς ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως· ια.) τὴν ἐλάττωσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον β τοῦ νόμου περὶ συστάσεως ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου ἀπααιουμένων ἐτῶν πραγματικῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας πρὸς κτήσιν τοῦ δικαίωματος ναυτικῆς συντάξεως.

Τοιαῦτα τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς προτεινόμενα μέτρα πρὸς ἀνάψωσιν τῆς ναυτιλίας. Ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅποιας ὑπηρεσίας ἐν καιρῷ τοῦ ἀγῶνος προσήνεγκεν ἡ ἡμετέρα ναυτιλία, διὰ τῆς ἐντίμου αὐτῆς καὶ μακροχρόνιου πείρας καὶ τῆς

Ἡ ΣΙΝΑΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑ.

(Μετὰ εἰκόνας, 5ρα σελ. 223.)

Ἡ Ἀκαδημία εἶνε κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τῶν ἐπισκεπτομένων τὰς Ἀθήνας τὸ φραϊότερον οἰκοδόμημα τὸ κοσμοῦν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ πλοῦτος τῶν ὠραίων τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρων ἀναδεικνύει πρωτεύον τὸ κτίριον τοῦτο, οὐ τὸ σχέδιον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διασημοῦ Δανου ἀρχιτέκτονος Χάνσεν, νῦν διατρίβοντος ἐν Βιέννῃ καὶ κοσμήσαντος τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν δι' οἰκοδομημάτων λαμπρῶν ὡς καὶ τὰς Ἀθήνας. Ἐτελεστής δὲ τοῦ σχεδίου εἶνε ὁ φιλόκαλος ἀρχιτέκτων κ. Ἐρνέστος Τσίλλερ.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ παράσχωμεν ἐνταῦθα εἰς τὸν ἀναγνώστην πλήρη περιγραφὴν τοῦ ὠραίου τούτου κτιρίου, οὐ τινος οὐδὲ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δύνανται νὰ καταστήσῃ ζωντανὴν τὴν μαγαίαν. Ὁ θελὼν νὰ θαυμάσῃ τὴν καλλονὴν αὐτοῦ πρέπει νὰ ἴδῃ τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐν Ἀθήναις, ὀλίγη μάλιστα πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ἀττικοῦ ἴλιου, ὅτε ὑπὸ τὰς χροῦσας αὐτοῦ ἀκτίνας λάμψει ὡς χιτὼν τὸ μάρμαρον καὶ λαμβάνει ζωὴν ὁ πολυχρῶμος αὐτοῦ κόσμος. Εἶνε δὲ μόνον κρῖμα, διὰ τὴν Ἀκαδημίαν δὲν ἔχει εὐρὸν περὶ ἑαυτὴν χώρον καὶ δὲν εἶνε μᾶλλον οἰκοδομημένη ἐπὶ ὑψώματος ἐν πλατείᾳ, ἵνα καταφανέστερον ἐπιδεικνύεται τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ῥυθμοῦ.

Εἰς τὴν κατανοήσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ βοηθεῖ ἡ παρ' ἡμῶν δημοσιευμένη εἰκὼν. Ἡ κορὰ πρόσοψις σύγκεται ἐκ τριῶν μερῶν, ὧν τὸ κυριώτατον, ὅπερ δυνάμεθα νὰ καλέσωμεν τὰ προπύλαια, εἰσέρχει πρὸς τὰ ἔνδον, γνωμένης τῆς πρὸς αὐτὸ ἀπόδοι διὰ κλιμακῶς μαρμαρίνης. Ἐκατέρωθεν ἐπιπέδουσι δύο πτέρυγες, αἰτίνες ἔχουσι ἀπλᾶς παραστάδας, οὐχὶ δὲ κίονας ὡς τὸ εἰσέχον μέρος τῆς πρόσοψις. Τὰ εἰσέχον τοῦτο μέρος ἀπολήγει ἄνω εἰς ἀέτωμα, κοσμοῦμενον δι' βλογλῶφων ἀγαλμάτων, παριστάντων τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς. Εἶνε δὲ ταῦτα ἐκ λίθου πεντελικοῦ καὶ κατασκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Λεωνίδα Δρόση, τοῦ ἀρίστου τῶν παρ' ἡμῖν γλυπτῶν. Ἐν τῷ μικρῷ προαυλίῳ τῆς πρόσοψις ἐγείρονται δύο ὑψηλόταται μαρμάρειοι κίονες Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, οἵτινες ἢ ἀχρησιμεύσασιν ὡς στηλοῦνται ἐφ' ὧν ὁ ἀνδρῶν ἔσται δύο μεγάλα ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐξ Ἰσῆς κατασκευαζόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Δρόση. Τούτων ἀνεπιβίβασθησαν εἰς τὰς στήλας πρὸς διετίας περίπου τὰ προπλάσματα χάριν δοκιμῆς, νῦν δὲ ἐγγίζει ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀποπερατοῦνται αὐτὰ τὰ ἀγάλματα καὶ θὰ στηθῶσιν ἐπὶ τῶν κίωνων, μέλλοντα νὰ ἐπιστέψωσι τὸ ὅλον λαμπρῶς. Ἐπ' Ἰσῆς θὰ τεθῶσι καὶ δύο ἄλλα ἀγάλματα, τὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐπὶ τῶν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς κορῆς εἰσόδου ὑποθάβρων, ἔργα καὶ ταῦτα τοῦ κ. Δρόση. Ἄλλ' ὃ γλυπτικὸς κόσμος τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τούτου καλλιτεχνήματος δὲν περιορίζεται εἰς ταῦτα. Ὁραῖαι ἄλλα ἀγαλμάτων συνθέσεις, προσωρινῶς ἐκ διπυρίτου (bisont) κατασκευασμένα ἐν Βιέννῃ, κοσμοῦσι τὰ λοιπὰ ἀετώματα εἰς ἀ ἀπολήγει ἡ ὀπισθία πρόσοψις καὶ αἱ πτέρυγες κατὰ τὰ πλάγια αὐτῶν μέρη. Παρίσταται δὲ ἐν τοῖς ἀετώμασι τούτοις καὶ πάλιν ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ τοῦ λοιποῦ μυθολογικοῦ κόσμου ἢ μετὰ συμβολικῶν ἄλλων μορφῶν ὅτε μὲν ὡς Ἐργάνη, ὅτε δὲ ὡς θεὰ τῆς Σοφίας κτλ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν ἐκ τῶν γλυπτικῶν κοσμημάτων τὰς ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων καθιζόμενας κομψὰς γλαύκας, αἰτίνες πολλάκις ἐπέσφωσαν τὴν προσοχὴν τῶν φιλοκάλων ξένων. Ὅπως ὃ ἐν Λονδίῳ φιλέλληνα Ἄγγλος Κάρολος ΤΒΕΝΒΕΛΙΑΝ ἐκόσμησε τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας του διὰ δύο τοιοῦτων γλαυκῶν κατασκευασθειῶν ἐν Ἀθήναις.

Καὶ ταῦτα μὲν συνεισένηγκεν εἰς κόσμον τοῦ κτιρίου ἡ γλυπτικὴ. Ἡ δὲ γραφικὴ ἐκόσμησε τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τῆς πολυχρωμίας· ἐντεῦθεν δὲ καταφαίνεται ὅπως ἐναρμονίως ἡ πολυχρωμία δύνανται νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τῶν λευκῶν μαρμάρων. Ἐλθὼν δ' ὅπως ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῆς Ἀκαδημίας κτιρίῳ καὶ πρακτικῶς τὸ ζήτημα περὶ τῆς πολυχρωμίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τέχνῃ, ὅπερ ἐπὶ μακρὸν χρόνον συνεζητήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἀλλ' ὅπερ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη

Καλλιὰς.

φαίνεται όριστικώς λυθέν. Έν χρόνις καί' οδς έτι συνεζητέτο έγραψεν ό Γάλλος WBSCHER 'ώραίαις παρατηρήσεις περί τούτου, ός παραβότομεν ένταύθα ός έπεξεγήσασα την σημασίαν και την ανάγκην της χρήσεως πολυχρωμίας και ός είπερ τι και άλλο συντεινούσας εις την κατανοήσιν του θεάματος όπερ παρέχει ή όύτω κερωσασμένη 'Ακαδημία εις τον θεατήν. "Η νεωτέρα ήμών "αίσθησις, έγραψεν, αντιμάχεται εις την ιδέαν της πολυχρωμίου "άρχιτεκτονικής. Πώς, λέγουσι, να φαντασθώμεν άγαλμά τι κερωσασμένον, ναόν τινα κερωσασμένον, πρό πάντων όταν τό άγαλμα "ούτο ή ό ναός είνε κατεσκευασμένοι εκ των καλλίστων του "κόσμου μαρμάρων; 'Αλλ' εξετάσωμεν όλιγον τό πράγμα. 'Η "φύσις δέν συμφωνεί μετ' ήμών επειδή έθηκε τό χρώμα άπαν- "ταχού. Καί δέν όρίσεται μόν τό χρώμα καθ' έαυτό, ός ίσχυ- "ρίζεται άφρόνως σχολή τις, άλλ' υποτάσσεται εις την μορφήν" "όμως συντείνει εις την ανάδειξιν αυτής. Οι δέ "Έλληνες δέν "εχώριζον αυτό β,τι ήθέλησεν ή φύσις να ένώση. Εις της "τέχνης τά πλάσματα παρείχον την μορφήν μετά του χρώματος, "ούτω δέ παρήγον έργα ούχι ψυχρά και νεκρά, άλλα θερά, τέλεια, "ζώοντα. "Είδον χρώματα εις τά άγάλματα αυτών και τανάγλωφα, "επειδή άγαλμα εκ λίθου λευκού θά έφαινετο αυτοίς ός φάσμα. "Εύσφον τάς οικοδομάς έν' αναδειξίωσι τάς γραμμάς αυτών και τό "περίγραμμα. 'Αλλά τά χρώματα ταύτα δέν έπετίθεντο τυχαίως "ός φαίνονται πιστευόντες ένιστε εκείνοις όστινες έπιχειροίσι ν' "αναπλάσωσιν, έν τοίς έσωτών βιβλίοις, τά άρχαία οικοδομήματα, "άλλ' έφηρμόζοντο κατά τινος κανόνα. Ούτω δή τά μέν μέρη "τά έν τή σιγή έχρωματίζοντο διά θαφής ζωής, τά δ' έξέχοντα "άπ' έναντίας έπεχρίοντο διά χρώσεως άνοικτής. Οι κίονες, έν "παραδείγματι, είχαν έπιχρωσίν τινα χρυσαύρουσαν ήτις διέκρινεν "αυτούς άπό του τοίχου, θεδαμμένου διά λαμπρού έρυθρού χρώ- "ματος. — Θά μοι είπητε ότι δέν φαντάζεσθε έγχρωμον τον Παρ- "θενώνα. — 'Αλλά σήμεραν άκόμη δέν τον βλέπετε ούτως ώραίον "εμψή διότι είνε κερωματισμένος. 'Εχρωμάτισε δ' αυτόν ή χειρ "του χρόνου. 'Εντεύθεν δέ προέρχονται τά ώραία εκείνα χρυσι- "ζόντα χρώματα, που μέν φωτεινότερα, που δέ σκοτεινότερα, έν "οίς έγκείται πως τό μεγαλείον αυτού. "Άνευ τούτου, εξαιτούμαι "συγγνώμην παρά του Φειδίου, του 'Ικτίου και του Καλλιμαράτου, "τάριστοτεχνήματα αυτών θά ύμολοζον προς τά δωρικου ροθμού "προπόλεια τά έχοντα άσπράς τό χρώμα, δι' ών εκοσμήθη επί των "ήμερών ήμών τό άνάτορον του βασιλέως της 'Ελλάδος.

"C'est un grenier à foin, bâtarde du Parthénon." "Και όμως τοιούτος είνε άχρμος ό πεντελήσιος λίθος. "Οτι δέ "ό χρόνος έχαμεν εις τον Παρθενώνα οι "Έλληνες καλλιτέχναι "είχον ήδη ποιήσει, προτρέγοντες του χρόνου. "Επειτα δέ, ίνα "κατανοήσγη τά κτίρια ταύτα, φαντασθήτε αυτά υπό τον ούρανόν "της 'Ελλάδος, διαμαζόμενα υπό του ώραίου εκεινου φωτός, όπερ "ούδέν άφίνει τό άθέβαιον, τό άχρουν, τό άρίστον και όπερ, πα- "ρέχον τοίς καλλιτέχναις διδασκαλίαν τε και παράδειγμα, έπιχέει "επί πάντα τά πράγματα τάς πλουσιωτάτας των θαψών και τά "ποικιλώτατα των χρωμάτων."

"Η γραφική δέν εκόσμησε τό εξωτερικόν μόνον της 'Ακαδη- "μίας, άλλα και τό έσωτερικόν. 'Ιδίως δ' έργον αυτής είνε ή δια- "κόσμησις της αϊθούσης των συνεδριάσεων, ήτις είνε ή μεγίστη "πασών. 'Η αϊθουσα αυτή, ούσα προωρισμένη εις τάς έπισήμους "συνεδριάσεις, είνε πολυτελώς κεκοσμημένη έχουσα γώρον διά τε "τους άκαδημαϊκούς και τους κεκλημένους, ούτινες θά κάθηται επί "λαμπρών έδρών εκ πεντελήσιου μαρμάρου, έχουσών μαλακά υπο- "στρώματα και άμφιθεατρικώς διατεθειμένων άπό του μέσου της "αϊθούσης μέχρι των τοίχων. 'Η αϊθουσα την μέν ήμέραν θά φω- "τίζεται άνωθεν εκ της στέγης, την δέ νύκτα διά τεσσάρων λοχνο- "χων μετά εκατόν λαμπτήρων φωταερίου. Τό δέ θάθος της αϊθούσης "θά κοσμή άγαλμα του 'Ιηρωτού της 'Ακαδημίας βαρώνου Σίμωνος "Σίνα, του εις οικοδομήν αυτής και διακόσμησιν δαπανήσαντος περί "τά πέντε εκατομμύρια δραχμών.

Της αϊθούσης ταύτης τοίχους θά κοσμήσι κατά τό άνώ-

τερον μέρος όκτώ κολοσσαία εικόνες παριστώσαι τον μύθον του "Προμηθέως, ός έξής: α.) Πρόβήρησις της Θέμιδος εις τον αδελ- "φόν της Προμηθέα. β.) 'Αθηνά και Προμηθεύς παρά τάς πόλεις "του Φωτός. γ.) 'Ο Προμηθεύς ζωογονών τό όπ' αυτό ποιηθέν "όμοίωμα ανθρώπου. δ.) Τιτανομαχία. ε.) 'Ο Προμηθεύς φέρων "τό πόρ εις τοδς ανθρώπους. στ.) 'Ο Προμηθεύς δεσφωτής. ζ.) 'Ο "Προμηθεύς λυόμενος υπό του 'Ηρακλέους, και η.) 'Ο Προμηθεύς "ανάγόμενος εις τον 'Όλυμπον υπό του 'Ηρακλέους.

Αί ζωγραφίαι αυται άνετέθησαν εις τον έν Βιέννη διακε- "μένον ζωγράφου GUMBRECHT, όστις απέστειλεν ήδη άπει- "λεσθείσαν την Τιτανομαχίαν, ήτις έτέθη ήδη εις τον προσήκου- "σάτον μύθος της πάλης των Τιτάνων κατά του Διός, έν εκ των "άρχαίων έργων ευρίσκομεν μάλιστα έν τή κολοσσαίη άειώματι "του έν Περγάμην θωμού, όπερ κοσμεί νύν τό Μουσείον του Βερ- "λίνου. 'Ο Ζεύς περιστευομένους υπό των θεών πάντων και έχω- "νήσιον του άρματός του τον Προμηθέα, κομίσαντα αυτός τοδς "αρουούς οδς έχάλκευσαν οι Κόκλυες, έκσφενδονίζει τοδς Τιτάν- "τον ένα μετά τον άλλον εις θάραβρον, όπουθεν άρπάζουσιν αυτοδς και "ρίπτουσιν εις τον 'Άρταρον οι 'Εκατόγχιρες. Τό δέ νεόπλαστον των ά- "νθρώπων γένος έντινι σπηλαίω άνοπομόνως παρακολουθεί την μάχην.

Τοιούτο έν όλίγοις τό μεγαλοπρεπέδς τουτο κτίριον όπερ κη- "σοισιν αι 'Αθήναι εις την γενναιοδωρίαν του Σίνα. Καί ή μέ- "οικοδομή είνε έτοιμη, όποία τις δέ ή 'Ακαδημία προς ήν θά γρη- "σιμύση και τίνες οι μέλλοντες έν αύτῃ να συνεδριάσασιν άκόμη "δέν είνε μέχρι τουδς γνωστόν.

Ο ΝΕΙΛΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΑΪΡΟΝ.

(Μετ' είνόνος, έρα σελ. 237.)

Περί Αιγύπτου έγραψαν επανειλημμένως οι περιηγηταί. "Οι "τά έθνη άντιπροσωπεύονται εις την μανιωδή ούτως είπειν έθ- "θυμίαν να έπισκεφθώσι την Αιγύπτον, χώραν άνακαλοϋσαν εις ή "μνήμην συμμόνα περίεργα χρόνων παρελθόντων. 'Αλλά δέν ή "ή ιστορική μόνον άνάμνησις ή έλκυσσα τοδς περιηγητάς προς "μέρος τουτο της γής, δέν είναι μόνον τό σωζόμενα λείψανα άρχαία "μεγαλοπρεπείας τά παρέχοντα τό θέλητρον. 'Εν γένει ή Αιγύπτις "είναι χώρα υπό πολλὰς έπόψεις περίεργος και μελέτης άξία.

Αί πυραμίδες, τά κολοσσαία εκείνα κτίρια, τά όποία άπό- "τις πώς άνηθήρησαν υπό ανθρώπινων χειρών, ίσταται μέγ- "στήμερον μάτρωτες μεγαλοπρεπών ήγεμόνων. 'Ο Νείλος, ό ίερός "της Αιγύπτου ποταμός, ή εύεργητική της χώρας τρυφή, καί "τά κτίματά του και διασχίζει την χώραν, ήν τόσον εύφορον π- "ηισαί. 'Ανά πᾶν έθμα ή περιηγητής εύρίσκει τί άξιοθέατον άπ' "πᾶν έθμα εκτυλισσεται ένώπιον των όφθαλμών του νέα σπη- "νέον πανόραμα, και τά άξια παρατηρήσεως και θαυμασμού είναι "τόσα, ώστε διά την περιγραφήν αυτών τόμοι όλόκληροι άπο- "τούνται. Συνοπτικήν μέν άλλ' άκριβεστάτην περιγραφήν ή "χώρας των Φαραώ όφείλομεν εις τον έμβριθή κάλαμον του έ- "ρώνου SCHWENKENS-LEUCHEMEREIS, όστις έν τῃ "περί 'Ανατολή "συγγράμματι αυτού, ούμνεϊαν έποιήσάμεθα έν τῃ προτελευταί- "ήμών τεύχει, μετά ζωηρών χρωμάτων και ποιητικώτατα έλλεί- "τάς έν Αιγύπτῃ έντυπώσεις αυτού. Δημοσιεύοντες σήμεραν με- "ύεαν της Αιγύπτου, έν ή από του άρχαίου Καίρου ό όφθαλμ- "έκτείνεται επί του Νείλου και προς τάς μακρόθεν φαινόμενας π- "ραμίδας, παραπέμπομεν και πάλιν τον άναγνώστην εις τό έπ- "λογον τουτο και νεώτατον σύγγραμμα, ού και ή βλῆ είναι άφθονή "και αι περιγραφαι πρωτότυποι και λίαν έλκυστικάί.

Η ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΑΥΤΗΣ ΤΕΙΧΗ.

(Μετ' είνόνος, έρα σελ. 237.)

"Όταν από της 'Αλεξανδρέτης λάθωμεν την μεγάλην διά τῃ "Συρίας οδόν, άφίνοντες προς δυσμάς την λίμνην Μπαλόν, φθάσμεν

εις την 'Αντιόχειαν, πόλιν παρακάμασαν σήμεραν, ήν οι Τούρκοι "ονομάζουσιν 'Αντακίε. Την πόλιν ταύτην περιβάλλει φύσις πλουσία "και άθληρά, έν ή τό ρόδον, ή σουκή, ή άμπελος άφθόνως φύονται, "άλλα την ώραίαν ταύτην φύσιν ή χειρ του ανθρώπου ούδόλωσ "έπίσθηβει, και οι χρο- "νοι, καθ' οδς ό 'Εβραήμ "πασάς διά μιάς και μέ- "νης ύδραντίλας ήτο εις "θέσιν να ποτίξη τριά- "κοντα χιλιάδας μω- "ρων, παρήλθον άνε- "πιστρεπτεί. Σήμεραν "και τά θάματα είναι "όλιγα και ή καλλιέρ- "γεια σχεδόν έντελώς "παρημελημένη.

Κείται ή 'Αντιόχεια "έν τῃ κοιλάδι του "Όρόντου ποταμού, "όστις ούδέποτε καλα- "ρισθείς ή ρυθμισθείς "έξέρχεται πολλάκις "της κοίτης του και "καταπλημμυρει μεγά- "λας έκτάσεις, σχημα- "τίζων έντεταμένα θάλα- "τῃ, ών αι άναθυμιά- "σεις καθιστώσι την "χώραν εις άκραν νο- "σώδη.

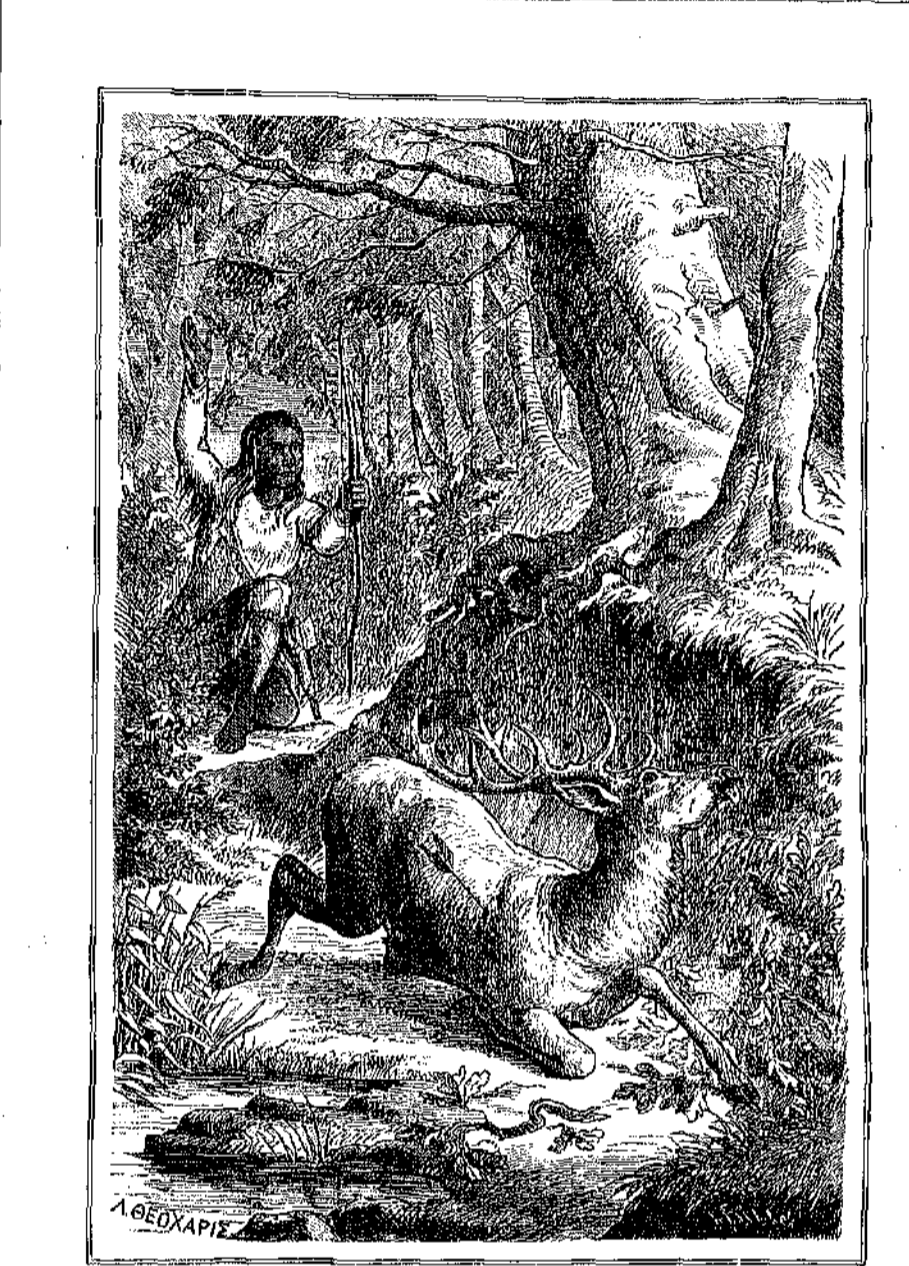
Μεγάλην σημασίαν "είχει ή 'Αντιόχεια εις "την άρχαίότητα, και "κατά τοδς ρωμαϊκούς "χρόνους έλευρείτο ή "τριτεύουσα της οικο- "μένης πόλις, μετά την "Ρώμην και την 'Αλε- "ξανδρείαν. 'Εκτίσθη "δὲ παρά του Σελεύκου "του Νικάνορος, ού οι "διάδοχοι έφιλοτιμή- "θησαν να έκτείνωσι "και διακοσμήσωσιν "αυτήν. Θησαυρούς θ- "λους έδαπάνησαν κα- "τόπιν οι ρωμαίοι αὐ- "τοκράτορες όπερ "του "παρά τον 'Όρόντην "παραδείσου τουτου". "Μεγαλοπρεπής στοά "διέσχίξε τότε την πό- "λιν άπό του ενός εις "τό άλλ άκρον: έτέρα "δὲ στοά συνέδεε την "πόλιν μετά του ποταμού. Κτίρια μεγάλα ύφούντο, ναοί και θωμοί, "και οικία ιδιωτικά, διεσκευασμένοι με βλῆν την πολυτέλειαν των "χρόνων εκείνων — σήμεραν δὲ έξ βλῆς εκεινης της λαμπρότητος "ούδέν σώζεται: σήμεραν τά πάντα κατακαλύπτει ή έρημία, ή πενία, "και ή άφθονος και ζωηρά φυτεία, ή άναλλοίωτος και αινωία!

Πόσην έκτασιν είχε τό πάλαι ή 'Αντιόχεια άποδεικνύεται και "έκ του γεγονότος, ότι έν τινι συμβάντι σεισμῷ καταπλακώθησαν "όπό τό έρείπια των οικιών — 250 χιλιάδες κατοίκων! Οι σεισμοί "έν τῃ πεδιάδι ταύτῃ του 'Όρόντου ήσαν συχνοί ού μόνον κατά την

άρχαίότητα, άλλα και κατά τοδς νεωτέρους και νεωτάτους χρόνους: "ή 'Αντιόχεια ύπέστη πολλάκις έντελή καταστροφήν. 'Ο τελευταίος "καταστρεπτικός σεισμός συνέθη έν έτει 1872, καθ' έν δλαι αι οικίαι "κατέπεσον: μετά παρέλθουσιν όλιγων μόνων έβδομηάδων νέαι οικίαι

προχέϊρωσ κτισθεί- "σαι, εύρίσκοντο πά- "λιν έν αύτῃ τῃ θέσει "της καταστροφῆς. Σή- "μερον ή 'Αντιόχεια "κατοικείται υπό πέν- "τε χιλιάδων ψυχών. "Οι κάτοικοι είσι σχε- "δόν όλοι Τούρκοι, ζών- "τες έν πενιχραίς κα- "λύθαις έν μέσῳ ρο- "μαρτήτους και πυρε- "τών. Μέχρις έχά- "των ό θρησκευτικός "φανατισμός είχε κα- "ταστήσει την διαμο- "νήν έν τῃ πόλει ταύ- "τῃ άδύνατον, διότι "ούδενι 'άπιστῶν' έπε- "τρέπετο ή διαμονή. "Εαχάτως μόνον αι "Εδρωατικάί δυνάμεις "κατώρυσαν να συ- "στήσωσιν έν αύτῃ "προξενία πρακτο- "ρεία, ών αι υπάλ- "ληλοι άνήκουσιν εις "τάς τάξεις των χρι- "στιανών της Συρίας. "Υποτίθεσθαι το άγ- "ριος εκείνος φανα- "τισμός καθήγετο άπό "της εποχῆς, καθ' ήν "οι Σταυροφόροι εκου- "ριευσαν την 'Αντιό- "χειαν.

Την άπομεμακρο- "μένην έκεινην επο- "χήν άνακαλοϋσιν εις "την μνήμην και τά "σωζόμενα έρείπια των "λοχυρών τεϊχών και "όχυρωμάτων, τά ό- "ποία παριστᾶ ή ήμε- "τέρα εικόνα. Τά όχυ- "ρώματα ταύτα, άνε- "γεργθέντα υπό του 'Ιου- "στινιανού είναι τό μόν- "ον άξιοπερίεργον έν "Αντιοχείᾳ. Αὐτά είναι "τά τεύχη, τά όποία έξ

Ο ΚΙΛΙΒΑΘΑΣ ΟΜΠΕΥΤΩΝ.

"'Αλλ' ή βλαφος προσέχει "Αίφνης ίσταται και κόπτει, "Και πηδᾶ — να φύγη θέλει. "Πλην με σύριγμα τό θέλος "Διασχίζει τον άέρα "Και ως σφήε ταχῃ την πληττει."

Τό φᾶμα του Κιλιβάθα. "Κεφάλ. 3.

εφόδου εκυρίευσαν οι Σταυροφόροι. 'Η έκτασις των όχυρωματικῶν "τούτων έργων είναι 16 βλων άγγλικῶν μιλίων, αι διαστάσεις είσι "μεγαλοπρεπείς και κολοσσαία. 'Ανά όρθογώνια θήματα ύπήρχεν "εις όχυρδς πόργος, και κατά τοδς όπολογισμδς των άρχαιολόγων "οι τοιοῦτοι πόργοι ήσαν 360 τον άριθμόν. 'Αμέτρητα έδαπανή- "θησαν χρήματα εις άνέγερσιν των όχυρωμάτων τουτων, ιτά όποία "σήμεραν κείνται μάρτυρες παρελθόντος μεγαλείου!

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

(συνέχεια ἔρα προηγ. τεύχος.)

3.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

Ἦτα παρ' δειλὴν δεῖτα
Εἰς ἡμέρας παρελθούσας
Ἐποχῆς μεμαρτυμένης
Ἐκ τῆς πανσελήνου πίπτει
Εἰς τὴν γῆν ἡ οὐρανια,
Χαριστόδωτος Νοκόμεν,

Ἐπαίξε μὲ τὰς συντρόφους
Ἐκ' αἰώρας οἰομένη
Ἀπὸ σταφυλῶν πλεγμένης,
Ἐποχῆς πλήρης μίσους
Ἡ κακῆ ἀντιζήλος τῆς,
Ἡ ἀποκαρπεία, κόπτε!

Ἐν τῇ μέσῃ θρόνον κρῖνον,
Καὶ τῶν τροφερῶν περὶδων,
Ἐπὶ τὴν γλυκεῖαν λάμψιν
Ἦς σελήνης καὶ τῶν ἀστρῶν,
Ἐγεννήθ' ἐκ τῆς Νοκόμεν
Ἀγγελομορφος θυγάτηρ·
Ἐνομάσθη δὲ Βενόνη,

Καὶ τῆς λέγει ἡ Νοκόμεν
Ἐλεγε πρὸς τὴν Βενόνην
Ἐπρόσεχε, καλὴ μου κόρη,
Ἀπ' τὸν Ζέφυρον φυλάξου,
Ἐπειδὴ καλὸς δὲν εἶναι
Μὴν ἀκούῃς ὅτι λέγει,

Εἰς τοὺς λόγους ἡ Βενόνη
Ἦς μητρὸς τῆς δὲν προσέχει,
Τὰς σφάρας τῆς δὲν ἀκούει
Συμβουλὰς τῆς ἡ Βενόνη,
Καὶ ὁ Ζέφυρος κροφίως
Ἦλεδ περὶ τὴν ἐσπέραν,

Καὶ τὸ τέκνον τῆς Βενόνης
Ἐνομάσθη Χιαβάθας,

Τὸ θαυμάσιον παιδίον,
Πλὴν ἡ κόρη τῆς Νοκόμεν,
Ἡ ταλαίτωρος Βενόνη,
Δὲν ἀνείχετο μετ' ἄλλον
Ἀπὸ θλίβει τῆς καρδίας
Ἐταλεύθησεν, ἰδοῦσα
Τὴν ἀπάτην καὶ τὸν δόλον
Τοῦ ἀπίστου ἐραστοῦ τῆς,

Εἰς τοῦ βόσκου τὴν ὄχλην
Τοῦ διαμυστάτου κείτου
Ἡ καλὸν τῆς Νοκόμεν,
Θυγατρὸς τῆς πονοκλήνου·
Ὅπισθεν εἰς τῆς καλύπτης
Ἐξαπλοῦται κοκκὸν δάσος,

Κὶ ἡ Νοκόμεν, γραιὴ πλέον,
Γραιὰ ἐβρυτιομένη,
Ἀνατρέφει τὸ παιδίον
Τὸν μικρὸν τὸν Χιαβάθας,
Τὸν ὅποιον ναυοῦριζει
Ἐντὸς φιλοῦρινον λίκνου,
Μαλακὰ προφυλαγμένον·
Καὶ τῆς λέγει ὅταν κλαίῃ·

Καὶ τῆς λέγει ἡ Νοκόμεν
Πράγματα πολλὰ, ὦραϊα,
Περὶ οὐρανοῦ καὶ ἀστρῶν·
Τῆς δεκτικὴς τοὺς κομῆτας
Μὲ τὴν φλογερὰν οὐρανὸν των·
Πῶς τὰ πνεύματα χορροῦσιν,
Πῶς πολεμιστὰ ἀνδρείου,

Καὶ τὸ θέρος τὸ ἐσπέρας
Ὁ μικρὸς ὁ Χιαβάθας

Ἡ γυνὴ θὰ εἴλῃ ἄρτος. Ὁ Ησκακιωτικὸς ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ, δημοσιευθεῖσα ἐν τοῖς Πρακτικῶς τῆς Ἀμερικανικῆς Φιλολογικῆς Ἐταιρίας (Τόμ. 8, σελ. 260) ἀναφέρει περὶ τῆς παραδόσεως ταύτης ὡς ἐπικρατούσης μετὰ τὸν Μοϊσάκων. Ἄγεται δὲ μετὰ τὸν ζῶον, τὰ ὅποια ὑπάρχον πρῶτον ἐν τῇ χώρα ταύτῃ, ἡ ἄρτος οὕτῃ ἦτο τὰ ἀγνώστου, διὲν ἦτο πολὺ μεγαλύτερον τῶν μεγάλων κοινῶν ἄρτων, καὶ εἶχε πρὸ πάντων σφῆρα ὀγκώδης, κατ' ἕνα γυμνὸν ἐξαιρέσει μικροῦ σωροῦ λευκῶν τριγῶν ἐπὶ τῆς βάσεως. Ἡ ἱστορία τῆς ἄρτος ταύτης ἦτο σύνθετος ἀντικειμένου ἡμῶν μετὰ τὸν ἰνδικὸν φυλῶν, κυρίως δὲ εἰς τὴν ἀσπίδα μετὰ τὸν δάση. Ἦσκακιωτικὸς λέγοντας πρὸς τὰ μικρὰ παιδία, ἰσάκις ἐφίναζον· Ἐπιπῆ, θὰ ἰσάκις ἡ γυνὴ ἀριστοῦ καὶ θὰ σὲ φάγῃ.

Κάθηται πρὸ τῆς καλύπτης,
Κὶ ἀκροῖται ἡσύχως,
Τοῦ φθουρισμοῦ τῶν πεύκων
Καὶ τοῦ βόσκου τῶν ὀδύων·
Βλέπει τὴν πυρολαμπρὰ
Μὲ τὸ φῶς τὸ ἀμυδρὸν τῆς
Διὰ τῆς νοκτὸς πετώσων
Ἐπὶ ἄμυρον κ' ἐπὶ βάτων,
Καὶ τὸ τραγουδάει ψάλλει,

Καὶ ἰδὼν ἐκ τῶν ὀδύων
Ἐφουμένῃ τὴν σελήνην
Μὲ σιάς καὶ μὲ κηλίδας,
Ἐμῆθριασε· Ἡ Νοκόμεν,
Ἦ εἶναι τοῦτο; δὲν μοι λέγεις;
Κὶ ἡ Νοκόμεν ἀπεκρίθη·
Ἦ εἰς πολεμιστῆς καὶ γίγας
Λοσσωδὸς ποτα ἀρπάσας,

Καὶ ἰδὼν τὸ στίλβον τῶν
Τ' οὐρανοῦ ὁ Χιαβάθας
Ἐμῆθριασε· Ἡ Νοκόμεν,
Ἦ εἶναι τοῦτο; δὲν μοι λέγεις;
Κὶ ἡ Νοκόμεν ἀπεκρίθη·
Ἦ οὐρανοῦ ὁ κῆπος εἶναι·
Τοῦ ἀγροῦ τὰ ἄνθη εἶναι
Καὶ τὰ κρῖνα, ἕνα βλέπεις,

Καὶ ἀκούσας εἰς τὸ δάσος
Ἐπερυγίματα τὴν νύκτα
Τῶν γλυκεῶν μὲ τρόμον εἶπε·
Ἦ τοῦτο πάλιν, ὦ Νοκόμεν,
Ἦ εἶναι τοῦτο; δὲν μοι λέγεις;
Κὶ ἡ Νοκόμεν ἀπεκρίθη·
Ἦ εἶναι ἡ γλαῦξ καὶ τὰ μικρὰ τῆς
Τὰ ἄπυρα φλουροῦσιν
Εἰς τὴν μητρικὴν των γλώσσων.

Ὅπως ἔμαθον ὁ νέος
Χιαβάθας ἔχει μόνον
Ὅλων τῶν πετηνῶν τὴν γλώσσων,
Πλὴν καὶ τὰ ὀνόματά των·
Καὶ τὰς ἰδιότητάς των·
Ἦως τὰς φωνὰς των κτίσων,
Ἦω δάγουν τὸν χειμῶνα
Καὶ ὁσάκις τὰ ἀπῆγα,

Ἐκτὸς τούτου καὶ τῶν ζῶων
Ὅλων ἔμαθε τὴν γλώσσων,
Ἦς καὶ τὰ ὀνόματά των
Καὶ τὰς ἰδιότητάς των·
Πῶς οἱ σκίουροι σκιρτοῦσιν,
Πῶς πηδοῦσιν αἱ δορκάδες,
Πῶς ὁ κύνικος φοβεῖται·
Καὶ ὁσάκις τὰ ἀπῆγα,

Ὁ Ἰάγος, κομποῦρημα,
Φλόαρος, οἰηματίας,

Ἦς Νοκόμεν πιστὸς φίλος,
Ἐκάμε τῇ Χιαβάθῃ
Τέρον εὐκαμπτον καὶ βέλη
Ἐκ τῶν κλύων τῆς μελίας,
Κ' ἐκ τοῦ δέρματος ἐλάφου
Κατωκέασε τὸ ναῦρον.

Κὶ εἶπε πρὸς τὸν Χιαβάθῃ·
Ἦκνον, τρέξε εἰς τὸ δάσος
Ὅπου θόσσκον αἱ δορκάδες
Μὲ τὰς ἐρυθρὰς ἐλάφους,
Καὶ δορκάδα φόνευσέ με·
Ἦ καὶ ἔλαφον μεγάλῃν.

Καὶ ὁ νέος Χιαβάθας
Μὲ τὸ τέρον, μὲ τὰ βέλη,
Ἐπορεύθη εἰς τὸ δάσος·
Κ' ἔφαλλον ἐπὶ τῶν δένδρων
Τὰ πετηνὰ· Ἦ Χιαβάθῃ,
Ἐλεος, μὴ μᾶς φονεύσῃς!
Κ' ἔφαλλον ὁ δορκόλαπτης
Κὶ ὁ ἐρήθιακος μαζῆ του·
Ἐλεος, μὴ μᾶς φονεύσῃς!

Ἐπὶ τῆς βροδὸς ἐπήδη
Σκίουρος ταχὺς καὶ λάλος,
Κ' ἐφλυάρει καὶ ἐγέλα,
Κ' ἔλεγε τῇ Χιαβάθῃ·
Ἐλεος, μὴ μᾶς φονεύσῃς!
Καὶ ὁ κύνικος ἐπήδη
Ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τὸ δάσος,
Κ' ἔτατο ὄρθος μακρόθεν
Καὶ μὲ ὕψος φοβισμένον
Καὶ σαρκαστικὸν τὸ βλέμμα,
Ἐλεγε κ' αὐτὸς· Ἡ μικρὸς μου
Κυνηγῆ, μὴ μᾶς φονεύσῃς!

Καὶ ὁ ἔφθηος ἠμυροῦτο·
Μόνον μέλημά του ἦτο
Ποῦ νὰ εἴρη τὰς δορκάδας,
Ποῦ νὰ εἴρη τὰς ἐλάφους,
Καὶ τὰ ἔχνη των ἀζήτει
Εἰς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχλην,
Καὶ τὸ ἔδωρ παρετήρει,
Κ' ὡς ὑπνῶτων ἐπροχώρει·

Ἦ τὸ σκλήθρους κεχυμένους
Ἦς ἐλάφου περιμένει
Ἦν ἐμφάνισαν ἀσθμαίνον·
Τοὺς λικροῦς τῆς τέλος βλέπει,
Βλέπ' ἐν μέσῃ δένδρων δύο
Ὁφθαλμοῦς ἀκτινοβόλους,
Βλέπει καὶ τοὺς βόθωνας τῆς
Πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου
Ἄνοικτους καὶ ἀστραμμένους,
Ἦν καρδίαν του ἠσπάζθη
Πάλλουσαν ὁ Χιαβάθας,
Ἦς τὰ φύλλα τῶν πλατάνων,
Ὅταν εἶδῃ πῶς προῦχόμεν
Πρὸς τὸ μέρος του τὸ ζῶον.

Ἐν σιγῇ ὁ Χιαβάθας,
Γονατίζει καὶ σκοπεῖ·
Δὲν κινεῖται οὔτε κλύος,
Δὲν σαλεύει οὔτε φύλλον·
Ἄλλ' ἡ ἔλαφος προσέχει,
Τὴν γῆν πλήττει μὲ τοὺς πόδας,
Εἰς φυγὴν ἐτοίμη ὄσα,
Ἀπῆρξεν ἴσταται καὶ κόπτεται
Καὶ πηδᾷ — νὰ φύγῃ θέλει·
Πλὴν μὲ σόριγμα τὸ θέλος
Διασχίζει τὸν ἀέρα
Καὶ ὡς σφῆ ταχὺ τὴν πλήττει.

Παρὰ τὴν βασύδη ὄχλην
Ἄπνου κείτου νῦν τὸ ζῶον·
Ἦ καρδία του δὲν πάλλει,
Πλὴν σφοδρῶς τοῦ Χιαβάθῃ
Σιροτῆ τόρα ἡ καρδία·
Κ' εἰς τὸν οἶκον ἐπανήλθε
Χαρᾶς πλήρης μὲ τὴν λείαν,
Ὁ Ἰάγος κ' ἡ Νοκόμεν,
Τὴν ἠσπάζθησαν εὐθῶως,
Μὲ τὸ δέρμα τῆς ἐλάφου
Κατωκέασε ἡ Νοκόμεν
Ἐδραπέσαστον μανθῶν
Τοῦ εὐτέλου Χιαβάθῃ·
Κ' ἐκ τοῦ κρέατος μερίδας
Μαγειρεύει πρὸς τιμὴν του,
Κ' εἶλε ἦλλον τοῦ χωρίου
Κ' ἔφαγον ἐκ τῆς ἐλάφου,
Καὶ δολιχότονος τὸν νέον
Κυνηγῆ, τὸν Χιαβάθῃ,
Τὸν ἀνώμασον ἀνδρείον,
Τὸν ἀνώμασον γανυαῖον.

4.

Ο ΧΙΑΒΑΘΑΣ ΚΑΙ Ο ΖΕΦΥΡΟΣ.

Ἐν τοσοῦτῃ ἀνεπιτόχῃ
Ὁ μικρὸς ὁ Χιαβάθας
Κ' ἔγεινεν ἀνὴρ κατ' ἕνα·
Ἐμπαίρος καὶ εἰς τὰς τέχνας
Ἦς ἄριμον ἠλεκίας,
Πρόθυμος καὶ εἰς τὰς τέρψεις
Συμμετέχων τῶν ἐφήθων.

Ἦτο δὲ ταχὺς τοὺς πόδας
Τόσον, ὥστε ῥίπτων θέλος
Τοῦ παρῆραχε πολλῶν·
Σταθῶν τὴν χεῖρα εἶχεν·
Ἐξηκόντιζεν ἐκόλωσ,
Ἄεκα βέλη πρὸς τὰ ἄνω
Μὲ ταχύτητα τοσοῦτην,
Ὅστε πρὶν τὸ πρῶτον πᾶση
Ἐρρίπτε τοὺς ταλαυαῖον.

Μαγικὰς χειρὶδας εἶχεν
Ἀπὸ δέρμα τῆς ἐλάφου,
Καὶ ὁσάκις τὰς ἐφῆρει
Βράχους ἔθραυεν ὀγκώδεις,
Ὅς συνῆρθεν εἰς κόνιν·
Ἦτο δὲ μαρῶν ἄριστον
Μαγικὰ καὶ ταῦτα, κ' ὅταν
Τὰ ἐφῆρει, πᾶν του θῆμα
Μῆκος εἶχε ἕως μιλίου.

Συνεχῶς δὲ τὴν Νοκόμεν
Περὶ τοῦ πατρὸς ἠράτα,
Τοῦ πατρὸς του, τοῦ Ζεφύρου·
Κ' ἡ Νοκόμεν τῆς μητρὸς του
Τῆς ἀνέφερε τὸ κάλλος
Καὶ τὸν δόλον τοῦ πατρὸς του,
Καὶ ὁ νέος Χιαβάθας
Φλόγα εἶχεν ὡς ἀνθρώκων·
Ἦ τὴν βάλει τῆς καρδίας.

Κ' ἔλεγε πρὸς τὴν Νοκόμεν·
Ἦ τὸν πατέρα μου νὰ ἐθῶ
Θέλω τάρα θὰ ἀπέλω
Πρὸς τὰς πόδας τοῦ Ζεφύρου,
Ὅπου δόει τῆς ἡμέρας
Τὸ ἀκτινοβόλον ἔστρον.

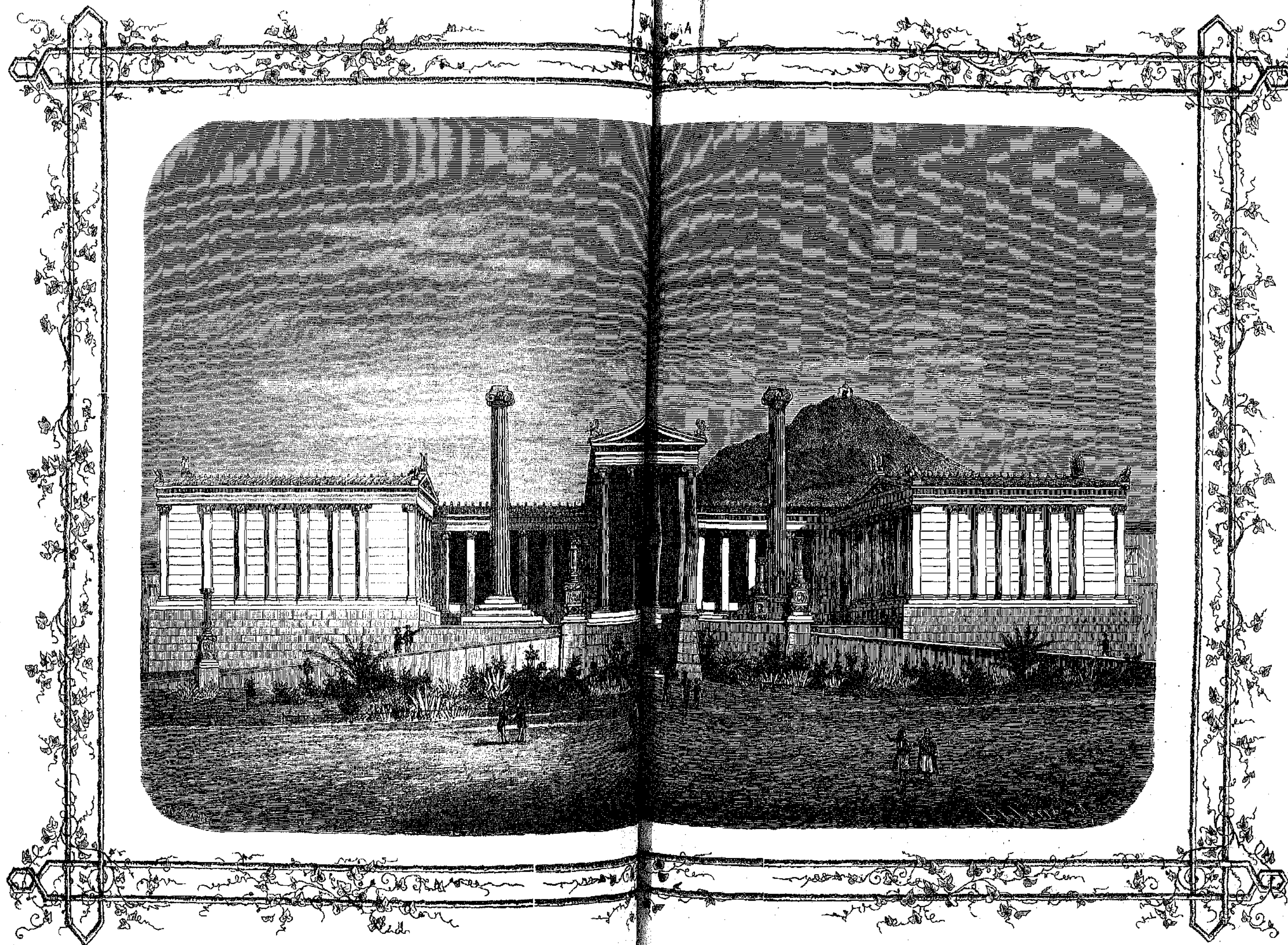
Κ' ἔφηνεν ὁ Χιαβάθας,
Καὶ ἀπῆλθ' ἐκ τῆς καλύπτης,
Ἐτοίμος εἰς τὴν πορείαν
Ἐπισημένους ὡς πρὸς θῆραν,
Τὸν δερμάτινον μανθῶν
Ἐβρύθει ἐπὶ τῶν ὤμων
Καὶ ἐκόσμησε τὴν κομῆν
Καὶ ἐτοῦ περὶ ὄραϊα,
Παρέβρασε τὴν μέσην
Μὲ τὴν ζώνην τὴν πλαταῖαν·
Τὴν φερῆσαν εἶχε πλήρη
Ἀπὸ ἐλῆν, τὰ ὅποια
Ἐξ ἰσπίδος τὸ κέντρον
Καὶ περὰ τῆς τὴν ἄκραν εἶχον,
Καὶ τὰς μαγικὰς χειρὶδας
Καὶ τὰ ὑποδήματά του.

Ἡ Νοκόμεν ἐπροσέθει
Ν' ἀποτρέφῃ παραινῶσα·
Ἦ μὴν ὑπάγῃς, Χιαβάθῃ,
Ἦκνον μου μὴ μὴν ὑπάγῃς,
Μὴ ὁ μάγος σὲ προσβάλῃ
Ἦ δολιχὸς σὲ φονεύσῃ·
Πλὴν ἀτρέμηντος ὁ νέος
Χιαβάθας δὲν προσέχει
Εἰς τοὺς λόγους τῆς Νοκόμεν,
Καὶ ἀρχίζει τὴν πορείαν·
Ἐκαστὸν του θῆμα ἔχει
Μῆκος πλέον τοῦ μιλίου,
Καὶ ὁ οὐρανὸς εἰς' ἄνω,
Μαύρη καὶ ἡ γῆ ἐπίσης,
Καὶ ἡ ἀτμοσφαιρα πλήρης
Ἄτμων εἶναι καὶ ὀμίχλης,
Ἄτμων μαύρους ἀναόδη
Ὅσοι δάσους καιομένου,
Ἐπειδὴ ὁ Χιαβάθας
Φλόγα εἶχεν ὡς ἀνθρώκων
Εἰς τὰ βάλει τῆς καρδίας.

Ὅσον πρὶς ὀσμὴν ἰσοῦσε
Προσπερῶν καὶ ἀντιόσας
Καὶ δορκάδας καὶ ἐλάφους·
Τὸν Ἐσπάζθη τοσοῦτην,
Καὶ Μισοιπὴν τὸν μέγαν,
Καὶ τὰ βῆρα ἀναοῖνας,
Καὶ περὰ τὰς παιδείδας
Καὶ τῶν κορονῶν τὴν χόραν·
Φθάνει δὲ εἰς τὰς καλύπτας
Τῶν ἀγρίων Μελαιμῶδων,
Εἰς τὰ ὄρη τὰ κρηνοπόδη,
Εἰς τὴν χόραν τοῦ Ζεφύρου,
Ὅπου ἐπὶ μάρῶν ἄριστον
Τὸν κλεινὸν του εἶχε θρόνον
Ζεφύρος ὁ λευκοπύγῃν,
Τῶν ἀνέμων ὁ μονάρχης.

Σεβασμὸς ὁ Χιαβάθας
Ἐνεπλήσθη ἄμα εἶδε
Τὸν πατέρα του· καὶ οὕτως
Τὴν μακρὰν του κέρην στείε,
Ἦτις εἶλε ἀπασπράττει
Ὅς γιῶν ἦ ὡς κομήτης,
Ἦ ὡς πυροκόρον ἄστρον.

(ἀναλυοῦσθε.)

Η ΣΥΝΑΓΗ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ἐπὶ τῆς διαθεθαύσεως τῆς Α. Ἑκλ. τοῦ κόμητος Καποδιστρίου
 δυνάμενος νὰ κατέβῃ τὰ ἀραιφνῆ αἰσθητά μου. Ὅσον δ'
 ἀφορᾷ τὰ αἷτια τὰ ἀναγκάσαντά με νὰ μεταβῶ εἰς Ἑλλάδα, δὲν
 θεωρῶ ἀρμόζον ν' ἀποκαλύψω οἰκογενειακά μυστήρια, ὡθίσαντά
 με νὰ πράξω ἔτι ἔπραξα. Ἀδυνατῶ ἐν τούτοις ν' ἀποκρύψω
 ὕμιν, ἔτι λίαν μ' ἐνεβουσίωσι αἱ περὶ τῶν ἀνδραγαθη-
 μάτων τῶν ὁμοδόξων ἡμῶν ἀγγελίαι, καὶ ἔτι δὲν ἠδυνάμην
 νὰ μένω ἀπαλῆς ἐλέπων ἅτι ἐν ᾧ ἐν τῷ εὐγενεῖ ἐκείνῳ ἀγωνί
 μετεῖχον ἄνθρωποι ἐξ ἀπάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, οὐ-
 δεὶς εὐρίσκατο Ῥώσσοις. Οὕτω τὸ κύριον αἷτιον τῆς εἰς τὴν
 Ἑλλάδα μεταθέσεώς μου ὑπῆρξεν τὸ αἰσθημα τῆς ἐθνικῆς τιμῆς.
 Ἐπόθουν νὰ λυτρώσω τὴν πατρίδα μου τοῦ φόγου ἅτι οὐδεὶς τῶν
 υἱῶν αὐτῆς προσήλθεν ἐκουσίως ἀρωγῆς τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν,
 καὶ ἀφηγῶν τὴν ὑπαρξίν μου ἐνεπνεύμενη ὑπὸ τῆς ἰδέας ἅτι
 θέλω ἀποθάνει ὑπὲρ ἐνδόξου σκοποῦ. Μετὰ τὴν ἀφιξίν
 τοῦ Κυβερνήτου ἐπανειληγμένως μοι εἶχον ἐμπιστευθῆ θέσεις διοι-
 κητοῦ διαφόρων ὀργανισμῶν τοῦ Ναυπλίου, ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ
 φρουρίου Ἰτε-καλὲ κατόπιν δὲ τοῦ Παλαμῆδιου. Κατέχων τὴν
 θέσιν ταύτην δὲν εἰσέφα νὰ ἐπιληφθῶ ἔγκαιρος τῶν μέτρων ἐκείνων,
 τὰ ὅποια ὑπαγορεύουσιν οἱ στρατιωτικοὶ ἡμῶν νόμοι, ἀποταναθῆς
 πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν σύμβουλον κ. Βλασσόπουλον (τὸν μόνον
 τότε ἀντιπρόσωπον τῆς Ῥωσσίας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ) δι' ἐγ-
 γράφου, ἐν ᾧ διήγγειλον ἅτι ἐδέχθην ὑπηρεσίαν, ἐξαπολύμενος νὰ
 δηλώσω τοῦτο τῇ Ῥωσικῇ κυβερνήσει καὶ ὑποσχόμενος ἐν περι-
 πτώσει ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως ἀθωρεῖ νὰ παραιτηθῶ. Οὐδεμίαν
 ἄνωγαν ἀπάντησιν ἐθεώρησα τὴν οἰωπὴν ταύτην ἐὰν οὐχὶ
 ὡς συγκατάθεσιν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὡς ἔνδειξιν τοῦ ὅτι οὐδεμίαν
 σημασίαν ἀπέδιδον ἐν Ῥωσσίᾳ τῇ τοιαύτῃ μου διαγωγῇ. Ἰδοὺ,
 ἐξοχώτατε, ἡ ἀληθὴς τῶν συμβάντων ἔκθεσις. Δύνασθε νὰ κρίνητε
 ἐὰν ἀξιοῦμαι τῆς ὀργῆς, ἣς ἔτυχον. Ἄπαξ εἰσέτι ἐπιμαρτυροῦ
 τὴν ἀγνότητά καὶ εἰλικρινεῖαν τῶν φρονημάτων μου, εὐελπιστῶν
 ἅτι δὲν θέλετε λείψαι συνηγοροῦντες ὑπὲρ ἐμοῦ κατὰ τῆς μομφῆς
 καὶ μογθηρίας, ἣν θεωρῶ ἀποκλειστικῶς αἰτίαν τῶν δεινῶν μου.
 Καθ' ἅσον δ' ἀφορᾷ τὸν θλον μου, ἰδιωτικόν τε καὶ δημόσιον,
 ἅπαξ εἰσέτι βασίζομαι ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου κό-
 μητος Καποδιστρίου, εὐελπισῶ ὅτι ἡ τοιαύτη θέλει εἶσθαι ἐν-
 τελῶς ὑπὲρ ἐμοῦ. Δέξασθε κτλ.

Ἐν Ναυπλίῳ, 15/27 Μαΐου 1881.

N. A. Παϊκόσ.

(ἀπολοῦθε.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ
 ΕΚ ΤΗΣ
 ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Ο ΚΟΜΝΗΝΟΣ.

(συνέχεια· ἴσρα προηγούμε. ἀριθμ.)

Διὰ τοιούτων δὲ αἰματηρῶν τροπαίων ἐφωδιασμένος ὁ Ἀν-
 δρόνικος ἐπανακάμπτει ἐν θριαμβευτικῇ πομπῇ εἰς τὴν πρωτεύου-
 σαν αὐτοῦ, ἔνθα κόλακες φαῦλοι καὶ μισθαρνοὶ ὄχλος καὶ οἰνο-
 βαρεῖς κατὰσκοποὶ ὑποδέχονται αὐτὸν ἐν φωναῖς καὶ ἀνευφημίαις
 καὶ ἐν ὑποκριτικαῖς προσοχαιαῖς. Καὶ ἔορται παραίθηνται πολυ-
 δάπανοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ θαυνοστεφοῦς
 νικητοῦ· καὶ θηριομαχίαι καὶ ἵππων ἀμιλλαι ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ
 τελοῦνται δημοσίᾳ δαπάνῃ. Πρέπει καὶ ὁ λαὸς νὰ συμμερισθῇ
 τὴν χαρὰν, ἣτις πληροῖ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνακτος· πρέπει καὶ ὁ
 λαὸς νὰ θαμβωθῇ διὰ τῶν παιδαριωδῶν τούτων θεαμάτων, δι' ὧν
 ἡγεμόνες ἄφρονες καὶ ἀναίσθητοι πειρῶνται νὰ δώσωσιν εἰς τὸν
 θρόνον αὐτῶν ἰσχύον, νομίζοντες ἅτι διὰ τοιούτων ποταπῶν διαση-
 λώσεων ἐφελκύουσι τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, αὐτοὶ, οἱ τὰ μάλιστα
 λαομίσητοι τύραννοι!

Ἵπεροπτικώτερος καθ' ἑκάστην γινόμενος ὁ Ἀνδρόνικος οὐδένα
 πλέον εἶχε φραγμὸν εἰς τὰ ἄγρια αὐτοῦ πάθη. Ἐν μέσῳ κολάκων

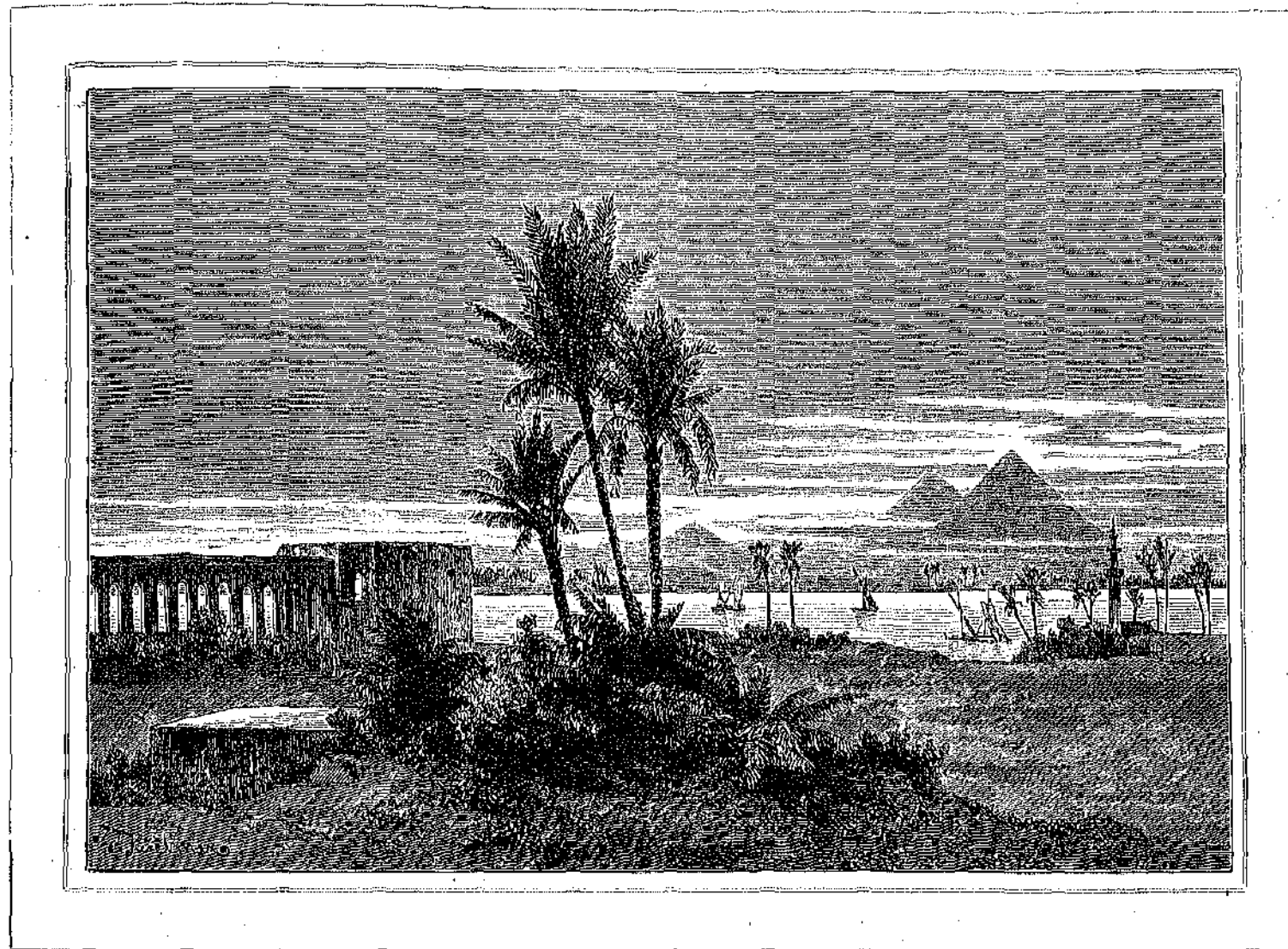
καὶ δορυφόρων, μισητῶν ὀργάνων μισητῆς ἐξουσίας, παρεκθῆ
 εἰς τὰ ἵπποδρόμια καὶ εἰς τὰς θηριομαχίας, θεάματα δόρυφο
 τέροντα τὰ ὄρματα ὠμῶν ἀνθρώπων. Πλὴν καὶ τὰ θεάμα
 ταῦτα ἔλαβον ἀπροσδόκητον πέρασ, διότι μὲ τῶν ἡμερῶν, καὶ
 ἦν πλῆθος θεατρομανῆς ἐπλήρη τὸ ἀμφιθέατρον, ἐν τῶν ἡρ
 φράκτων, τῶν στηριζόντων τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον, κατέπεσον αἶφρ
 καὶ ἐφόνευσαν ἐν τῇ πτώσει ἕξ ἀθῶνους θεατᾶς. Τοσοῦτος ἰ
 φόθος κατέλαθε τότε τὸν τύραννον, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείν
 οὐδ' ἐτόλμα κἄν νὰ ἐμφανισθῇ ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, φοβοῦμενος ἅ
 πᾶσαν στιγμὴν ἢ μάχαιραν δολοφόνου ἢ ἐπιθεσίαν ἀπροσδόκη
 συνομωτοῦντων ἐχθρῶν. Ἡρχίζεν ὁ Ἀνδρόνικος νὰ αἰσθῆται
 τὴν τῶπιν ἐκείνην τοῦ συνειδέτοσ, ἦν καὶ ὁ ὠμότερος τῶν καταστρο
 αισθάνεται· διὸ καὶ ὁσημέραι μᾶλλον φιλόποπος καὶ προληπτικῶ
 καθίστατο, ζητῶν νὰ διώσῃ καὶ εἰς τὰ ἀσημαντότερα συμβάντα ἐξ
 γγῶν, προσωπικῶς αὐτὸν ἀφορῶσαν. —

Ἐξ' ἑκείνουσ τοὺς χρόνους ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπ
 ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἦδη ἐτῶν ἐτιμᾶτο καὶ ἐθαυμάζετο παρὰ πᾶσι
 ἐπὶ τῇ ἐξοχῳ αὐτοῦ σοφίᾳ καὶ προφητικῇ δυνάμει. Ὁ ἀνὴρ οὗ
 ἦτο ὁ μάγος Σήθ. Ὁ Σήθ μόλις τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐξελθὼ
 εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν μελέτην τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ φασ
 μῶν, ἐξηγῶν ταυτοχρόνως τὰ ὄνειρα καὶ διὰ λεκανίδων κ
 ὕδατων προμαντεύων τὰ μέλλοντα. Τοσαύτην δὲ εἶχεν ἀποκτήσ
 φήμην, ὥστε μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐπολιόμ
 ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας τὴν ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σ
 φίας κειμένην οἰκίαν του, ζητοῦντες νὰ μάθωσι παρ' αὐτοῦ τ
 τύχην των. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ, ἐκκλίνων π
 τὰ τέλη τοῦ βίου του εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν, ἠθέλησε νὰ ἐρωτῆ
 τὸν μάγον περὶ τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου του. Ὁ Σήθ βασιλεύσ
 ἐπὶ τῇ ἀκλονήτῳ αὐτοῦ φήμῃ καὶ ἐπὶ τῇ γνητείᾳ, ἦν ἕξια
 ἐπὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἐδίστασε καὶ ἑνῶσ
 τοῦ ἀνακτος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς μυστηριώδεις αὐτοῦ ἐπικλήσεις ἢ
 ἐπραττεν ἐνώπιον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν εἰη τῇ μομφῇ
 αὐτοῦ ἐκστάσει ἀνήγγειλε τῷ αὐτοκράτορι προσεχέστατον τὸ ἔμφ
 τοῦ βίου του. Ἐταρᾶθη ὁ Μανουὴλ εἰς τοὺς λόγους τούτους ἢ
 μάγος καὶ δευτέραν ἐξήγησε συνέντευξιν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Σή
 ἠγανακτισμένος ἐπὶ τῇ δυσπιστίᾳ τοῦ ἡγεμόνος, προσεχῆ τῷ ἔμφ
 γειλε τὸν θάνατον. Τότε ὁ Μανουὴλ ὑπὸ φόβου καταληφθεὶς κ
 ἐν ἄγρῳ παραφορᾷ διέταξε νὰ ἐξορῶσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς τ
 ἀναιδοῦς ἐκείνου μάντεως, ὅστις ἐτόλμησε νὰ ὄρῃσῃ τὸ τέμα κ
 βίου τοῦ κυρίου καὶ βασιλέως του.

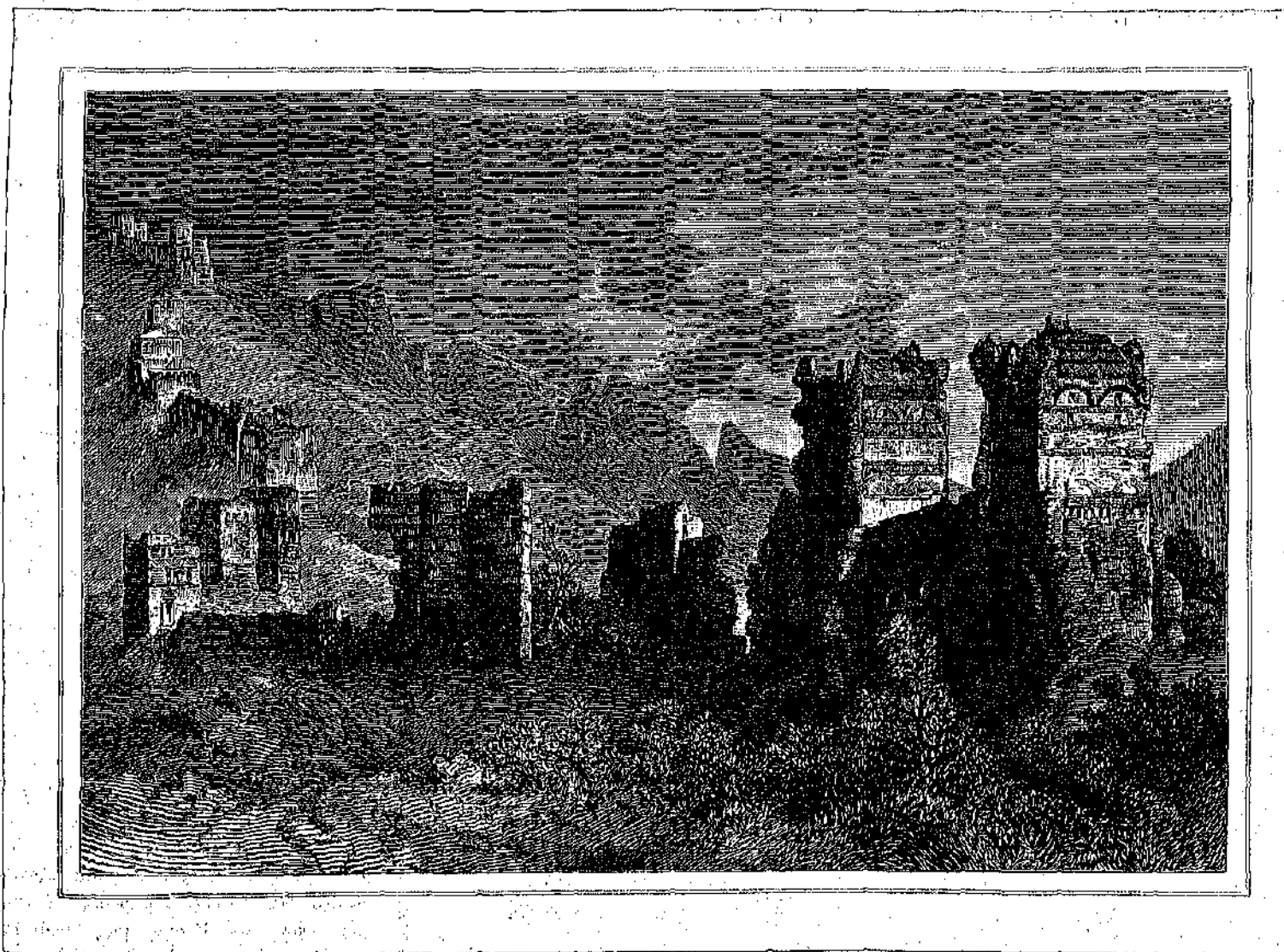
Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτοκράτωρ Μανουὴλ — κατὰ παράδοξον τῆ
 πτωσιν — ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μάγου ὀρισθείσαν ἡμέρ
 ἀπέθανε, τοῦ δὲ Σήθ ἡ φήμῃ ἐγένετο παγκόσμιος· οὐδεὶς πᾶ
 ἐτόλμα νὰ διαμυσηθῆσῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σοφίαν, καὶ πᾶσι
 ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ὑπερφυσικόν τι καὶ ὑπεράνθρωπον πλῆρη
 εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ἅτι ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀπιστία πρὸς
 νοῦσιν ἀέλποτε ἀξιοῦμεναι· τὸ πνεῦμα ἐγκαταλιπὸν ἅπαξ τὰς φ
 λμους γνώσεις παραδίεται εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ ἐξήρῃ
 τῶν φυσικῶν φαινομένων συμπεράσματα τοσοῦτῳ καταστρεπ
 τῆς ἀληθείας, ὅσῳ εἶναι ἐναντία εἰς τὰς θεμελιώδεις θάσεις τῶν
 ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης.

Ἄφ' ἅλων τῶν μερῶν τοῦ ἐκτεταμένου βυζαντινοῦ κρά
 συνέβησαν τὰ πλῆρη, ὅπως συμβουλευθῶσι τὸν σωφὸν ἄνδρα, ἔ
 καίτοι γέρον πλέον καὶ τυφλὸς ἐξηκολούθει ἐπιτιδιόμενος εἰς
 ἔργον του, καὶ, νὰ μὲν, τώρα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παρακαλῶ
 τῶν ἀστέρων τὰς κινήσεις, οὐδ' ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξηγῆ ὡφ
 φαινόμενα, διότι νῦξ διαρκῆς ἐπεσκίαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς του· ὡ
 ἦττον ὅμως διὰ τῶν λεκανίδων καὶ δι' ἐπικλήσεων πνευμα
 γῆτων τε καὶ ἀερῶν ἐξηκολούθει μαντεύων. Καὶ συνοθεῖτο π
 τὴν οἰκίαν του τὸ πλῆθος, καὶ ὁ ἐνδοξος μάγος κατέστη ἀφ
 ἐξουσία ἐν τῇ πόλει. Ποσάκις δὲν κατορθοῖ ἡ ἀγυρτεία νὰ π
 βληθῇ τὸν σεμνὸν τῆς σοφίας χιτῶνα!

(ἀπολοῦθε.)

Ο ΝΕΙΛΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΑΙΡΟΝ.

ΤΑ ΤΡΙΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΧΙΑΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

ΚΑΚΑΟΝ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΛΗΒΙΤ (LIEBIG).

Εβρηται παρ' άπασι τοίς φαρμακείοις και παντοπωλείοις τοῦ Κόσμου.

Τὸ ξυλογραφικὸν τοῦτο κατάστημα εἶναι ἐν τῶν ἀρίστων ἐν Λειψίᾳ, χαίρει δὲ καὶ φήμην καλὴν ἐν ὅλῃ τῇ Γερμανίᾳ.

Πάσα παραγγέλια, ἀναγομένη εἰς τὸ εἶδος τῆς ξυλογραφίας, ἐκτελεῖται προθύμως καὶ ταχέως. Αἱ τιμαὶ εἶσι συγκαταβατικά.

Τὸ κατάστημα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐργάζονται ἀριστοὶ τεχνίται, εἶναι ἤδη ἰδρυμένον πρὸ 25 ἐτῶν, καὶ ἐξέτελεσε πλείστα ὅσα καλλιτεχνικὰ ἔργα ἄξια λόγου καὶ διὰ διαφόρους γραφικὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ διὰ διδακτικὰ βιβλία.

Ὁ μακρὸς αὐτοῦ βίος εἶναι δι' αὐτὸ ἡ καλλιτέρα σύστασις.

Ὁ ΕΚΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
ἀνατυπῶναι 50 μέχρι 150 κς καὶ διὰ μελάνην καὶ διὰ τῶν πικτικωτέρων χρωμάτων (Haber's medals) Διὰ πλείστους πληροφορίας καὶ δείγματα ἀπευθύνετον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐκατογράφου (Liond'non 135 Champside) ἢ πρὸς τοὺς Κ.ως ἀδελφοὺς Μαρίνο εἰς Ἀθήνας.

THE HEKTOGRAPH
(Ὁ Ἐκατογράφος) is still unrivalled for obtaining 50 to 150 Duplicates in indelible black and various coloured inks. (Haber's Prize medals). Write for particulars and specimens.
Hektograph Depot 135 Champside, London, or Messrs Marino Brothers, — Lisbon.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ.
Ἄντι 10 μαρκῶν (= 20 φράγκων) πωλῶ πολυτελῆ συσκευὴν γραφῆς, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐκόστειν 80 μαρκῶν, καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἰσότητος (περιεχομένη 14 λ. ἀργύρου) παρέχου ἐγγύησιν εἰσπρατικῆς ἤτοι:

- 8 μαγιάλια τῆς γραφῆς,
- 8 κερύθρια μονοκόμματα,
- 6 κολυμβήθρας τῆς σόδας,
- 6 στέρηματα μαχαιρῶν,
- 12 κολυμβήθρας τοῦ νεροῦ,
- 6 φασόλιας,
- 6 κολυμβήθρας τῶν ὕδων,
- 6 μικροὶ δίσκοι,
- 2 κολυμβήθρας μεγάλα τῆς σόδας,
- 2 μεγάλα κροσσητῆρα,
- 1 σακαροθήκη καὶ πινακοθήκη,
- 1 προπητὸν διὰ τὸ εἶον.

Τὰ 80 τοῦτα τεμάχια, λαμβρῶν κατασκευῆς, κοστίζουσι ὅλα ἡμῶν 18 μάρκων μάρκας. Παραγγέλλαι ἐκτελούνται ἐπὶ ἀποστολῇ τοῦ πωροῦ τοῦτου ὑπὸ τοῦ Κυρίου A. L. Guttmann.
Wien I. Fleischmarkt 3.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΠΖΙΓῃ τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἔτησια προληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκων 32 = βολβίων 16). Τιμὴ καταχωρήσεως δι' ἑκατὸν στίχων φοῖνοι. 50.

ΚΗΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Α. Κορομηλάς, γραφεὺς ἱερογλυφικῶν· ΚΑΡΑΛΙΑΝΙΝΑ· κ. Μιχαὴλ Π. Μοντεζίνος. ΚΩΒΙΝΤΡΑ· κ. I. Μιχαήλ· ΣΑΜΠΟΥΔΙΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος. ΒΡΕΛΑΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ταφῆς, 217 κ. Δ. Β. Ἀθηναίος.

ΛΑΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ Αἴγυπτος· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπώστης Ὁ Φοῖνιξ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, βιβλιοπώλης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γρίμπος, βιβλιοπώλης. ΚΑΒΑΛΑ· κ. Α. Γ. Κούρη καὶ Στ. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Σπασταῖος Γεωργιάδης. ΠΕΡΟΥΣΙΑ· κ. Αἰσάκης Ἀλεξανδρόπουλος. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιᾶδης, ἑφορὸς τῆς Σαματικῆς Ἡελοπύργου. ΠΙΣΤΥΤΟΣ· κ. Χρ. Κρημνίτης.

ΛΕΜΒΟΣΟΣ καὶ ΝΙΚΗΣΙΑ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδόπουλος. ΛΑΡΝΑΚΑ· κ. Ἄννης Περβίτης. ΑΙΤΙΩΝΕΙΑ· κ. Π. Κωνσταντινίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΡΟΝ· κ. Ἀριστοτέλης Α. Βασκίης. ΓΑΛΑΤΙΟΝ· κ. Α. Π. Βασιλείου. ΙΒΡΑΙΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βασκίης. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΑΝ· κ. I. Μηλιαρέτης. ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίτας. ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Ν. Α. ἄλλης. ΤΟΥΡΚΕΒΟΝ· κ. Εὐθύμ. Μεταλάς.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Νικόλαος Αἰδώνος, ταφῆς. ΜΟΣΧΑ· κ. Γεω. I. Παναγιώτης. ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Θεοφ. Α. Σολομῆς. ΤΑΙΡΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Α. Βασιλείου. ΡΟΣΤΟΜΟΝ· κ. Στέφ. Λοβέρδος. ΡΕΙΜΚ· κ. Π. Α. Αἰετῆς. ΝΙΣΙΒΙΔΙΟΝ· κ. Θεόδωρος Λυκαριδοπούλος. ΠΙΣΔΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τριζέλης. ΣΥΜΒΟΛΙΟΝ· κ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καραβίτης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Ν. Κορηλιάδης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Παπαδόπουλος. ΑΠΕΡΕΠΙΟΥΑ· κ. Γ. Θ. Παπαδόπουλος. ΡΟΥΣΣΟΥΤΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σπασταῖος Χριστοφορίδης.

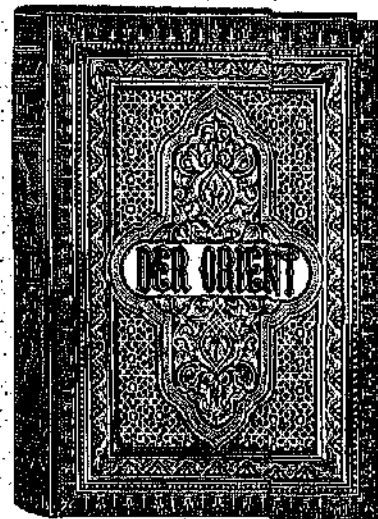
ΤΟΥΡΚΕΣΤΗ· κ. Γεώργιος Γεωργιάδης. ΚΑΛΚΟΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Παπαδόπουλος.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΙΑ· κ. Δημ. Ν. Μπέτσας, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἐνθα εἰσὶ δὲν ἀευστήθησαν ὁριστικῶς ἐπισκεπτικῶν βουλήματα δύνανται νὰ γείνηται συνδρομητῶν ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἐξουσιοδότησης, ἀποτελεσθέντες εἴτε κατ' ἐπιθυμίαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (Eisp. Serasse No. 10) ἐν ΛΕΙΠΖΙΓῃ, εἴτε εἰς τὰ οικεῖα ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῆς διεύθυνσεως τοῦ Ἐσπεροῦ συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τσλθων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Α. HARTLEBEN ΕΝ ΒΙΕΝΝῃ (1. WALLEISCHGASSE) ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΑΡΤΙΣΤΩΣ

"Η ΑΝΑΤΟΛΗ"
(DER ORIENT)
ὑπὸ
Ἄρμ. βαρ. SCHWEIGER-LEUCHENFELD.
Μετὰ 200 εἰκόνων, πολλῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν, σχεδίων κτλ.
Εἰς 80 τεύχη πρὸς σολδία 30 τὸ τεύχος.

"Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ"
(DAS FRAUENLEBEN DER ERDE)
ὑπὸ
Ἄρμ. βαρ. SCHWEIGER-LEUCHENFELD.
Μετὰ 200 πρωτοτύπων εἰκόνων ὑπὸ Α. WANJURA. Βιβλίον ἐκ 40 τυπογραφικῶν φύλλων.
Τιμὴ φιορ. 6. πολυτελῶς εδωμένον φιορ. 7 1/2.

Συντάκτης· Δρ. I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΠΖΙΓῃ. ELSTER-STR. 19.
Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΙΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.